

نهضت آزادی ایران

۱۳۴۰

تسلیم نهضت آزادی ایران در پی درگذشت استاد محمدرضا شجریان

بسمه تعالی

بازگشت همه به سوی اوست

از صدای سخن عشق ندیدم خوش‌تر یادگاری که در این گنبد دوار بماند

خسرو آواز ایران، استاد محمدرضا شجریان پس از تحمل دوران سخت بیماری، سرانجام به لقای محبوب شتافت و در جوار رحمت حق، آرام گرفت. شجریان نه فقط در صحنه هنر و موسیقی، نامی آشنا و صاحب سبک، نماد سنتی اصیل و برخوردار از اعتبار هنری کم‌نظیری به شمار می‌آید، بلکه نوای دردمندش، ستایش تعهد و عشق به مردم است و فریاد ماندگار سرزمین و تاریخی رنجور و ستم‌کشیده به نام «ایران»؛ چونان که آوای «ربنای ممنوعه‌اش» یادآور دعا‌های شبانه و رمضان‌های خلوص و ایمان است. هم از این رو، آرمان‌خواهانه و بی‌هراس از عواقب حق‌گرایی و دادخواهی، با نوایی گرم و در فصولی پیاپی سرما و زمستان، «بیداد» را «ترانه مهر» کرد و از «سکوت سرد زمان» خواند و «چهره شب گرفته میهن» را در بهمن ۱۳۵۷ عیان ساخت و با شهامت عظیم اخلاقی، فتوا داد، به گناه «نشستن در سیاهی‌ها.»

زنده‌یاد استاد شجریان، بارها و به هر مناسبتی که فرصت می‌یافت، با نوای جاودانه «مرغ سحر» چاووشی بیدارباش قافله «شب‌زدگان» را از خواب سنگین استبداد و بی‌تفاوتی و ناامیدی بانگ می‌زد. ایران را «سرای امید» مردمی می‌خواست که نسل‌ها بر زمینی سوخته از جنگ و فقر و هجران، زیسته بودند. اگرچه مرثیه‌خوان جوانانی بر خاک آرمیده بود که «از خون‌شان لاله می‌دمید» اما آخرین وصیت دردمندانه استاد، «بر زمین نهادن تفنگ» در روزگاری بود که خشونت بر مردم تحمیل می‌شد و شجریان می‌خواست که «آزادی»، هم‌نشین با «صلح» باشد و «عدالت» با شستشوی روح آدمی در «چشمه مهتاب» و برکه متبرک

هنر و معنویت فراهم آید، تا مجالی برای گوش نهادن به فغانِ توحیدیِ «شب، سکوت و کویر» به دست
رسد.

نهضت آزادی ایران فقدان این هنرمند یگانه و همراه صمیمی و صادق به آرمان‌های ملت ایران را که بیش
از پنج دهه در صحنه هنر فاخر و در عرصه تحولات اجتماعی ایران حضور موثر داشت، هرگز «هنر را برای
هنر» نخواست و آوای ماندگارش، برخاسته از ایمانی عمیق و الهام‌بخش جنبش آزادی‌خواهی ایران بود، به
عموم ملت ایران، خانواده محترم و جامعه هنرمندان ایران تسلیت می‌گوید و قدردان باور سبزی است که
«درد مشترک» ایران را به «رزم مشترک» همراهی و اتحاد ایرانیان، علاج می‌خواست. برای آن مرحوم،
شادی ابدی، آمرزش و رحمت پروردگار و برای بازماندگان و خانواده محترم ایشان، صبوری و شکیبایی
مسئلت می‌کند و مردم ایران را به نکوداشت و قدرشناسی از آن هنرمند مردم‌گرا فرا می‌خواند. «صدای
شجریان» شاید که خاموشی گرفت، اما «سخن عشق» و «پیام شجریان» بر حافظه تاریخ و هنر ایران،
پایدار خواهد ماند :

«همراه شو عزیز؛ تنها نمان به درد»

نهضت آزادی ایران

۱۷ مهرماه ۱۳۹۹